

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ

**ΤΙ ΕΙΝΑΙ
ΚΑΙ ΤΙ ΕΠΙΔΙΩΚΕΙ Η**

Ε . Σ . Ε .

Οκτώβριος 2003

Το κείμενο αυτό συζητήθηκε και εγκρίθηκε
ως ιδρυτική διακήρυξη της Ελευθεριακής
Συνδικαλιστικής Ένωσης (ΕΣΕ), στις γενικές της
συνελεύσεις της 4 και 5 Οκτώβρη 2003.

Η ΕΣΕ αποτελεί μια συνδικαλιστική κίνηση
που αναφέρεται στον αναρχοσυνδικαλισμό
και δραστηριοποιείται σε εργασιακούς και
κοινωνικούς χώρους. Προφανώς δεν πιστεύουμε
ότι η δράση μας εξαντλείται σε όσα αναφέρονται εδώ.
Πολύ περισσότερο, μια συνολική συζήτηση για τον
αναρχοσυνδικαλισμό δεν εξαντλείται εδώ.

Για τούτο, μέσα στις προθέσεις της ΕΣΕ είναι
η μελλοντική έκδοση μιας σειράς από μπροσούρες,
τόσο θεωρητικές αναφορικά με το συνδικαλισμό,
όσο και περιγραφικές της δράσης
και της λειτουργίας της.

Τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια, παράλληλα με τη συνολική ιδεολογική και υλική αντεπίθεση που έχει εξαπολύσει το καπιταλιστικό σύστημα ενάντια στις κοινωνίες -και, μάλιστα, ακόμα περισσότερο, στο πλαίσιο αυτής της αντεπίθεσης- μια ολόκληρη παραφιλολογία γύρω από το "**τέλος της εργασίας**" έχει ξεκινήσει. Η εργασία "δεν παράγει πλέον τον πλούτο των εθνών", οι εργαζόμενοι αποτελούν "μειοψηφικό και παρωχημένο στρώμα", η συζήτηση γύρω από την παραγωγή και τις σχέσεις που τη διέπουν είναι "ξεπερασμένη".

Ωστόσο, σε πείσμα αυτών των αφηρημένων δοξασιών, **η εργασία παραμένει η βασική σχέση κοινωνικού εκβιασμού από την οποία πηγάζει το σύνολο της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης στον καπιταλισμό**. Σήμερα, εξίσου όσο και πριν από εκατό χρόνια, είναι η εργασία δισεκατομυριών ανθρώπων σε όλον τον κόσμο που παράγει όλα τα κοινωνικά αγαθά και είναι ο οικονομικός παραλογισμός που επιβάλλει τα αγαθά αυτά να διαμοιράζονται κατά κύριο λόγο ανάμεσα στα κοινωνικά παράσιτα που ονομάζονται "κεφάλαιοι", αφήνοντας μόνο ένα περίσπασμα στους εργαζόμενους. Σήμερα, εξίσου όσο και πριν από εκατό χρόνια, ο εργαζόμενος δεν είναι τίποτα παροπάνω από ένας μισθωτός σκλάβος: είναι υποχρεωμένος να εκχωρεί όλες του τις δυνάμεις και τις δεξιότητες, το χρόνο του και την πνευματική του υπόσταση σε έναν εργοδότη, που σε αντάλλαγμα θα του δώσει ένα μικρό μισθό που θα του επιτρέπει να ζήσει, καταχράτοντας ο ίδιος για τον εαυτό του το πολύ μεγαλύτερο κομμάτι της εργασίας του.

Είναι αυτή η βασική σχέση εκμετάλλευσης που επιτρέπει στο κεφάλαιο να υπερφανεύεται για τις μεγάλες κατακτήσεις του και οι οποίες δεν αφορούν στην πραγματικότητα παρά ένα ελάχιστο κομμάτι της ανθρωπότητας. Και είναι για χάρη της διατήρησης αυτής της βασικής σχέσης εκμετάλλευσης, που δραστηριοποιούνται όλοι οι μηχανισμοί υποστήριξης του καπιταλιστικού συστήματος: **το κράτος**, άλλοτε κομμουνιστικό πίσω από το "εθνικό" προσώπείο της ενσωμάτωσης και άλλοτε αποκαλύπτοντας το αληθινό πρόσωπο της καταστολής, οι **φορείς διαμεσολάβησης** (κόμματα, γραφειοκρατικά συνδικάτα κ.ο.κ.) που επιχειρούν να υποκαταστήσουν, να κρύψουν και τελικά να εξαφανίσουν τη λαϊκή ζωντάνια και δράση, η **προπαγάνδα**, ασκούμενη σε όλους τους τομείς και τις φάσεις της ζωής από την εκπαίδευση έως την τηλεόραση, ο πόλεμος, που διατηρεί το διεθνή καταμερισμό εργασίας και εξασφαλίζει φτηνά εργατικά χέρια και οικονομική ανάπτυξη βασισμένη σε χυμμένα μυαλά, η καλλιέργεια της ρατσιστικής πανούκλας, η οποία προσπαθεί να καλύψει τον πραγματικό ταξικό διαχωρισμό των κοινωνιών με έναν άλλο τεχνητό και κτηνώδη. Κι όμως, είναι οι ίδιοι αυτοί που γεννούν αυτή τη βαρβαρότητα που υποστηρίζουν πως το ζήτημα της εργασίας έχει ...ξεπερασθεί. Πώς να μη θυμάται κανείς τους στοίχους του γερμανού ποιητή Μπέρτολντ Μπρεχτ: "*Αυτοί που βρίσκονται ψηλά θεωρούν ταπεινό να μιλάς για το φαί! Ο λόγος: Έχουνε κιόλας φαί!*".

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΥΤΑΠΑΤΗΣ

Αν όμως η ουσία της καπιταλιστικής εξμετάλλευσης έχει παραμείνει η ίδια, μια σειρά από αλλαγές έχουν συντελεστεί, τόσο στο τρόπο που αυτή γίνεται αντιληπτή από τους εργαζόμενους όσο και στους κοινωνικούς συσχετισμούς που διαμορφώθηκαν παγκόσμια, τουλάχιστον μετά από το δεύτερο μισό του αιώνα που έφυγε. Αλλαγές που έχουν να κάνουν τόσο με τις μεταλλάξεις που υπέστη η μορφή της εργασίας, όσο και με τις μεθόδους ενσωμάτωσης της εργατικής τάξης, τις οποίες το Κράτος και το Κεφάλαιο εφάρμοσαν με πείσμα και επιμονή.

Για χρόνια ο κόσμος της εργασίας νανουρίστηκε με έννοιες όπως η βιομηχανική ανάπτυξη, η κοινωνική πρόοδος, η πρόσβαση των εργαζομένων στην κατανάλωση, το "μεγάλωμα της πίτας", ο γενικός εκσυγχρονισμός της κοινωνίας, η "εκδυτικοποίηση", η συμμετοχή στις αποφάσεις που πήθεν εξασφαλίζει στον καθένα η αστική δημοκρατία. Βγαλμένες όλες από την καρδιά της παράλογης λογικής του "οικονομικού θαύματος" της Δύσης, έσυραν τους εργαζόμενους στη σύναψη ενός άτυπου κοινωνικού συμβολαίου. Το ζήτημα της συνολικής ρήξης με τον καπιταλισμό ξεχάστηκε, οι εργαζόμενοι πείσθηκαν πως αποτελούν τους μικρομετόχους μιας αιωνίως κερδοφόρας εταιρίας και το κεφάλαιο ανέλαβε την ευθύνη να τους προσπορίζει τους όρους της επιβίωσής τους και μιας αστικού τύπου ευδαιμονίας. Οι εργαζόμενοι οδηγήθηκαν συχνά στην εγκατάλειψη της αυτόνομης δράσης, το αίσθημα της εργατικής αλληλεγγύης συρρικνώθηκε και η αρμοδιότητα για την προώθηση των όποιων δικαιωμάτων ανατέθηκε πρόθυμα σε "ειδικούς": στις συνδικαλιστικές και πολιτικές γραφειοκρατίες.

Κι ωστόσο ξαφνικά αυτό το περίφημο κοινωνικό συμβόλαιο κατέρρευσε σαν ένας πύργος από άμμο. Η απειλή της κρίσης εμφανίστηκε ξανά στο προσκήνιο και η φιλελεύθερη οικονομία ανέλαβε να προασπίσει και να διευρύνει με κάθε κόστος τα κεκτημένα του κεφαλαίου. Ο χωρισμός της κοινωνίας σε ανέργους και υποαπασχολούμενους από τη μία και μισθωτούς από την άλλη, η ένταξη αυτών των τελευταίων σε μια τρελή κούρσα "παραγωγικότητας", η εξαφάνιση των όποιων εργασιακών βεβαιοτήτων και της δημόσιας πρόνοιας, η δικτατορία των

αγορών και ταυτόχρονα η αιματηρή εκμετάλλευση του τρίτου κόσμου, η καταστροφή του περιβάλλοντος, η στρατιωτικοποίηση των κοινωνιών, η μεγιστοποίηση των καπιταλιστικών κερδών την ώρα που στο μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας στερούνται τα αυτονόητα, δεν αποτελεί παρά το πραγματικό πρόσωπο ενός συστήματος που βασίζεται στην κρατική και καπιταλιστική κυριαρχία.

Στο προσκήνιο αυτού του σκηνικού, κάνει την εμφάνιση της μια νέα φιγούρα εργαζομένου. Δεν είναι πλέον ο εργοστασιακός εργάτης που περνούσε οχτώ ώρες την ημέρα επί ένδεκα μήνες το χρόνο επί τριάντα πέντε χρόνια στην ίδια φάμπρικα και το αντάλλαζε αυτό με τη "σιγουριά" ενός σταθερού μισθού. Σήμερα αλλάζει δουλειά ή απλώς μένει άνεργος κάθε ένα χρόνο ή κάθε έξι μήνες, δουλεύει όσες ώρες τον χρειάζεται το αφεντικό του και όταν τον χρειάζεται, δεν έχει καν σταθερό κλάδο δουλειάς, δεν έχει σύμβαση εργασίας και συχνά δεν έχει και κανένα άλλο χαρτί γιατί είναι μετανάστης χωρίς νομική κάλυψη από πουθενά. Σπάνια δουλεύει σε "γραμμή παραγωγής" μαζί με πολλούς συναδέλφους του, ακόμα σπανιότερα γνωρίζει τι παράγει και για πιο σκοπό. Τον χρόνο εργασίας που "εξοικονομεί" είναι υποχρεωμένος να τον καταναλώσει (μεταφορικά και κυριολεκτικά) όπου το κεφάλαιο θέλει και τον διαχειρίζεται ολοένα και λιγότερο για τον εαυτό του. Ούτε η "υπερηφάνεια" του τεχνίτη, ούτε η "κουλτούρα του παραγωγού" έχουν απομείνει σε αυτόν το σύγχρονο σκλάβο του κοινωνικού εργοστασίου. Λιγότερο από ποτέ, η απελευθέρωσή του είναι υπόθεση μιας πολιτικής καθοδήγησης. Η προβολή ενός νέου τύπου ζωής και δράσης, αυτοδιαχειριστικού και ανεξάρτητου, από την ίδια την αυτόνομη πρωτοβουλία των εργαζομένων είναι περισσότερο από κάθε άλλη φορά η επιταγή της εργατικής και κοινωνικής χειραφέτησης.

Η ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΔΕΙΞΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ

Απέναντι σε αυτήν την κατάσταση, η αδυναμία των πολιτικών και συνδικαλιστικών γραφειοκρατιών να διαχειριστούν έστω και στοιχειωδώς τα "συμφέροντα"

του κόσμου της εργασίας, γίνεται ακόμα πιο προφανής. Ειδικά στην Ελλάδα όπου ο επίσημος συνδικαλισμός έχει καταστεί απολύτως κρατικός και εξαντλεί τη δραστηριότητα του στην καταστολή κάθε απόπειρας ανεξάρτητης εργατικής πάλης και στην προμήθηση των εκάστοτε σοσιαλιστικών κυβερνήσεων με υπαλλήλους εργασίας και κυβερνητικούς εκπροσώπους, το να περιμένει κανείς από οργανισμούς τύπου ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ να εκφράσουν την κοινωνική δυναμική είναι σα να ζητάει από το λύκο να φυλάει τα πρόβατα. Όσο για τα πολιτικά κόμματα (της αριστεράς ή της δεξιάς), φορείς που ούτε καν διακηρυχτικά δεν κρύβουν την πρόθεσή τους να χρησιμοποιήσουν τους εργαζομένους ως μοχλό για τη διεκδίκηση της εξουσίας, είναι καταφανές στον καθένα ότι μόνο στην αναπαραγωγή της κοινωνικής ιεραρχίας και της κρατικής εξουσίας μπορούν να εισφύσουν.

Οι εργαζόμενοι που αποτελούμε την Ελευθεριακή Συνδικαλιστική Ένωση, πιστεύουμε στη δυνατότητα ανάπτυξης ενός διαφορετικού συνδικαλισμού, αντι-ιεραρχικού, αυτοδιαχειριστικού, ταυτόχρονα διεκδικητικού και επαναστατικού, ικανού τόσο να παρέμβει στους καθημερινούς υλικούς όρους ζωής του κόσμου της εργασίας (μισθωτοί, υποαπασχολούμενοι, άνεργοι, μελλοντικοί εργαζόμενοι), όσο και να διαμορφώσει τη δυναμική ρήξη με τον καπιταλισμό και την κρατική του έκφραση, στην προοπτική του περάσματος σε μια κοινωνία ελευθεριακή, χωρίς κράτος, εξουσία και εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Την προοπτική αυτή δε τη συνδέουμε καθόλου με την αντικατάσταση των σημερινών δομών κυριαρχίας από κάποιες άλλες. Αντίθετα υποστηρίζουμε ότι η μοναδική χειραφέτηση για τους εκμεταλλευόμενους είναι αυτή την οποία κατακτάμε από μόνοι μας, έξω από "καθοδηγήσεις" και "πρωτοπορίες". Για τούτο παλεύουμε για την ανάπτυξη μορφών αυτοοργάνωσης σε κάθε χώρο όπου οι καταπιεσμένοι δρουν και εργάζονται. Θεωρούμε ότι η αυτοοργάνωση και η ακηδεμόνευτη δράση των εργαζομένων στους καθημερινούς τους χώρους είναι ταυτόχρονα η καλύτερη εγγύηση για τη νικηφόρα έκβαση των αγώνων τους και ο ασφαλέστερος τρόπος για να αρχίσουν από σήμερα κιόλας να διαμορφώνονται οι όροι της αυτοδιαχείρισης και της αντιεξουσιαστικής κοινωνίας.

Σε αυτό το πλαίσιο, η Ε.Σ.Ε. τοποθετείται στη συνέχεια της πλούσιας αναρχο-συνδικαλιστικής παράδοσης. Χωρίς δογματισμό και με κριτική διάθεση, αντλούμε από τα αναρχοσυνδικαλιστικά κινήματα του παρελθόντος τα θετικά κληρημένα τους (αυτοδιαχείριση, άμεση εργατική δράση, άρνηση της ιεραρχίας, επαναστατική ρήξη με τις κρατιστικές λογικές) και συντονίζουμε το βηματισμό μας με τη σημερινή του έκφραση που δυναμώνει ξανά σε ευρωπαϊκό τουλάχιστον επίπεδο.

ΜΟΡΦΕΣ ΔΡΑΣΗΣ

Η Ε.Σ.Ε. πιστεύει ότι η ταξική ενότητα υπηρετείται με την ίδια τη δράση και την αλληλεγγύη των εργατών από τη βάση και όχι με τεχνητές οργανωτικές συγκλίσεις. Για τούτο, σε καμία περίπτωση δε θεωρεί "κληρημένο" των εργαζομένων τη μία και μοναδική εργατική συννομοσπονδία (ΓΣΕΕ). Αντίθετα, εκτιμά αυτή την ιδιότυπη γραφειοκρατική δικτατορία ως παράγοντα καθυστέρησης και ανασχεσης της άμεσης εργατικής δράσης και θέτει ως έναν από τους μεσοπρόθεσμους στόχους της **τη συγκρότηση μιας νέας Επαναστατικής Συννομοσπονδίας Εργασίας, σε ρήξη με το γραφειοκρατικό συνδικαλισμό**. Μία τέτοια διαδικασία ωστόσο δε μπορεί να γίνει από τα πάνω. Οφείλει να είναι το αποτέλεσμα της ανάπτυξης μιας ελευθεριακής - αυτοδιαχειριστικής λογικής μέσα στα σωματεία και τις εργατικές ενώσεις. Σε αυτή την κατεύθυνση, προτείνουμε μια πλατφόρμα δράσης στους εργασιακούς χώρους όπως είναι σήμερα, μέσα κι έξω από τα ρεφορμιστικά - γραφειοκρατικά σωματεία:

- **Προώθηση της άμεσης δράσης και της αυτοοργάνωσης μέσα στους χώρους δουλειάς.** Διεκδικούμε να καταστούν οι γενικές συνελεύσεις το μοναδικό κέντρο λήψης αποφάσεων των εργαζομένων. Δε δεχόμαστε καμία συνδικαλιστική ή πολιτική διαμεσολάβηση. Οι γενικές συνελεύσεις εκλέγουν τους ανακλητούς αντιπροσώπους τους οι οποίοι δεσμεύονται απόλυτα από αυτές και προωθούν το συντονισμό από τη βάση της τάξης σε τοπικό, περιφερειακό, εθνικό και διεθνές, επαγγελματικό και διεπαγγελματικό επίπεδο

- **Όξυνση της αντιπαράθεσης με την εργοδοσία, το κεφάλαιο και το κράτος.** Στη μίζερη λογική του συμβιβασμού και της ηττοπάθειας του ρεφορμιστικού συνδικαλισμού, αντιπαραθέτουμε επιθετικές εργατικές διεκδικήσεις που αμφισβητούν το σύνολο των επιλογών του συστήματος και τείνουν στη γενική αποδόμησή του.
- **Υπέρβαση των δομών των σημερινών σωματείων.** Προσπαθούμε να μεταφέρουμε το βάρος της εργατικής δράσης έξω από τα θεσμικά πλαίσια, μέσα από ανεξάρτητες εργατικές και απεργιακές επιτροπές που λειτουργούν σε "οριζόντια" βάση, δηλαδή χωρίς ιεραρχία και προωθούν την ταξική σύγκρουση μέσα και έξω από τα υπάρχοντα σωματεία
- **Συγκρότηση νέων ανεξάρτητων σωματείων και ομοσπονδιοποίησή τους.** Παλεύουμε για τη δημιουργία νέων ανεξάρτητων από τη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ πρωτοβάθμιων σωματείων στους χώρους δουλειάς όπου δεν υπάρχουν τέτοια ή εκεί όπου υπάρχει η δυνατότητα ρήξης με τα υπάρχοντα. Στοχεύουμε στην επίτευξη - αντιιεραρχική οργάνωσή τους και στο συντονισμό μεταξύ τους, στην προοπτική δημιουργίας της Επαναστατικής Συνομοσπονδίας Εργασίας.
- **Αυτοοργάνωση των εργαζομένων στην προοπτική της Γενικής Επαναστατικής Απεργίας.** Πιστεύουμε ότι η αυτοοργάνωση των εργαζομένων πρέπει να στοχεύει σε μια Γενική Επαναστατική Απεργία, όπου θα εκτεθεί το σύνολο των αναγκών και των απαιτήσεών μας και θα οδηγήσει το παραγωγικό μοντέλο που το Κεφάλαιο και το Κράτος εφαρμόζουν σε οριστική κατάρρευση.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΔΙΕΚΔΙΚΗΤΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΜΕ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΚΗ

Ο αγώνας για τη βελτίωση της ποιότητας ζωής του κόσμου της εργασίας αποτελεί προτεραιότητα της συνδικαλιστικής παρέμβασης. Ωστόσο, σε αντίθεση με τον συντεχνειακό και τον ρεφορμιστικό συνδικαλισμό, για τον αναρχοσυνδικαλισμό ο αγώνας αυτός δε διαχωρίζεται από τον στόχο για την άμεση χειραφέτηση των εργαζομένων και την αταξική κοινωνία. Έτσι και τα αιτήματα και οι διεκ-

δικήσεις που η Ε.Σ.Ε. προβάλλει, δεν αποσκοπούν στην επαναδιαπραγμάτευση της σχέσης εκβιασμού με την εργοδοσία, αλλά στην προοπτική ανάρτησής της. Για το λόγο αυτό, πλάι στις καθημερινές διεκδικήσεις για την υπεράσπιση των κεκτημένων δικαιωμάτων των εργαζομένων, προτείνουμε από σήμερα κιόλας μια επιθετική διεκδικητική πλατφόρμα με χαρακτηριστικά άρνησης της καπιταλιστικής λογικής:

- **Μείωση του χρόνου εργασίας στις 30 ΩΡΕΣ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ χωρίς μείωση του εισοδήματος.** Στην προοπτική του να εργαζόμαστε ΟΛΟΙ, ΛΙΓΟΤΕΡΟ και ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ, απαιτούμε από τώρα μία γενναία μείωση των ωρών εργασίας. Η μείωση αυτή είναι απόλυτα εφικτή και ο λόγος για τον οποίο οι εργοδότες την αρνούνται είναι η μετακύλιση του κόστους στους εργαζόμενους και ο εκβιασμός της ανεργίας.
- **Εξίσωση όλων των μισθών προς τα επάνω.** Η μισθολογική ιεραρχία είναι παράγοντας διάσπασης της εργατικής τάξης. Θέλουμε ίση αμοιβή για ίση εργασία. Η εργατική αλληλεγγύη εξάλλου περνά ταυτόχρονα από την ανάρτηση όλων των ιεραρχικών δομών στο εσωτερικό της εργασίας, εκτός των μισθολογικών
- **Μετατροπή όλων των συμβάσεων εργασίας σε αορίστου χρόνου.** Ο εργαζόμενος δεν είναι όμηρος της εργοδοσίας. Ζητάμε σταθερή και μόνιμη εργασία για όλους.
- **Ανάληψη από την εργοδοσία του συνόλου των πρώτων αναγκών των εργαζομένων.** Να μεταφερθεί στην εργοδοσία το κόστος στέγασης, ιατρικής περίθαλψης, εκπαίδευσης και μεταφοράς των εργαζομένων και να μην επηρεάζει την αμοιβή τους.
- **Κατάργηση της βραδυνής εργασίας,** με εξαίρεση τους τομείς βασικών αναγκών (υγεία, μεταφορές).
- **Νομιμοποίηση όλων των μεταναστών.** Κανένας διαχωρισμός των εργαζομένων δεν είναι για εμάς ανεκτός. Οι εργάτες κάθε χώρας, φύλλου και φυλής δεν έχουν να χωρίσουν τίποτα. Μοναδικός μας εχθρός είναι το Κράτος και το Κεφάλαιο.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΤΑΞΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Η Ε.Σ.Ε., σύμφωνα με τις αρχές του αναρχοσυνδικαλισμού και του επαναστατικού συνδικαλισμού, αντιλαμβάνεται το συνδικάτο ως τη μορφή οργάνωσης γύρω από την οποία θα συγκροτηθεί η νέα κοινωνία. Από αυτήν είναι που "δανείζεται" την ομοσπονδιακή δομή, την απουσία ιεραρχίας και εξουσίας, την αλληλεγγύη, την αυτοδιεύθυνση, την αλληλοβοήθεια. Ακριβώς επειδή αρνούμαστε τον κοινωνικό συγκεντρωτισμό και οποιαδήποτε εξουσία, απορίπτουμε και όλες τις συγκεντρωτικές και εξουσιαστικές δομές στο πλαίσιο της ταξικής πάλης. Αποκρούουμε τις αιτιάσεις ότι τάχα η εργατική τάξη έχει ανάγκη από ένα συγκεντρωτικό κόμμα για να πραγματοποιήσει την επανάσταση και εναντιωνόμαστε σε κάθε δικτατορία, ακόμα και σε αυτή που αποκαλείται "του προλεταριάτου". Το ελευθεριακό αναρχοσυνδικαλιστικό κοινωνικό σχέδιο περιφρονεί κάθε πολιτική εξουσία ακριβώς με την ίδια ορμή που αποδοκιμάζει και την ταξική διάθρωση. Για εμάς οι εξουσιαστικές δομές απλώς αναπαράγουν και μεταμορφώνουν την ιεραρχία την οποία αντιπαλεύουμε και ποτέ δεν την καταργούν. Το δικό μας σχέδιο είναι το σχέδιο μιας αταξικής και ελευθεριακής κοινωνίας:

- **Κατάργηση όλων των ταξικών και ιεραρχικών διακρίσεων στην κοινωνία.** Στοιχεύουμε σε μια κοινωνία όπου το σύνολο του ανθρώπινου κόπου θα αποτελεί κοινωνικό αγαθό και δε θα υπόκειται στις τεχνητούς διαχωρισμούς βασισμένους στην ιδιοκτησιακή αλλοτρίωση. Κανένα προνόμιο για κανέναν δεν είναι αποδεκτό για εμάς, ανεξαρτήτως φύλου, φυλής, καταγωγής, πεποιθήσεων, ιδιαίτερων ικανοτήτων ή προτιμήσεων.
- **Εξαφάνιση του Κράτους και κάθε εξουσίας.** Η χειραφέτηση της κοινωνίας δε μπορεί παρά να περάσει μέσα από το σάρωμα όλων αυτών των μηχανισμών που εμποδίζουν την πραγμάτωσή της. Το Κράτος είναι ιστορικά ο ηγεμονικότερος από αυτούς και δε μπορεί να έχει κανένα άλλο ρόλο εκτός από αυτόν της υποκατάστασης και καταστολής της ανθρώπινης δημιουργικότητας. Σε οποιαδήποτε μορφή του (αστική, "εργατική" ή άλλη) αποτέλεσε το κυριότερο εμπόδιο στο δρόμο της ανθρωπότητας προς την απελευθέρωση και η συντριβή του είναι η βασικότερη προϋπόθεση για την εγκαθίδρυση της ελευθεριακής κοινωνίας.

- **Κοινωνικοποίηση όλων των παραγωγικών μέσων και οργάνωση της παραγωγής σε ομοσπονδιακή βάση με κριτήριο τις κοινωνικές ανάγκες.** Σε μια αποκεντρωμένη κοινωνία συλλογικών αποφάσεων, κριτήριο της παραγωγής θα είναι η κοινωνική χρησιμότητα και όχι το κέρδος. Το κάθε μέλος της κοινότητας θα εργάζεται ανάλογα με τις δυνατότητές του και θα αμοιβεται σύμφωνα με τις ανάγκες του.
- **Απελευθέρωση της ατομικής δημιουργικότητας από τα δεσμά της εξουσιαστικής ηθικής.** Σε μια χειραφετημένη, ανεξάρτητη και αυτοδιευθυνόμενη κοινωνία, το άτομο θα ορίζει το ίδιο το χρόνο του και τη δημιουργικότητά του, έξω από πάτρωνες και καθοδηγητές. Η ανθρώπινη ηθική δε θα βασίζεται σε καμία επικύρωση και καμία επιτήρηση, παρόι μονάχα στην ουσιαστική αλληλεγγύη των ίσων.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Παρά τις άναρθρες κραυγές που συνόδεψαν την είσοδο της δεκαετίας του 1990 περί "τέλους της ιστορίας", "θριάμβου της δημοκρατίας", "οριστικής δικαίωσης του καπιταλισμού" κ.ο.κ., ο κόσμος στον οποίον ζούμε παραμένει απλώς σκανδαλώδης: ο καπιταλιστικός παραλογισμός συνεχίζει να κρατά δέσμια του εκβιασμού του τα 9/10 της ανθρωπότητας με στόχο τον παρασιτικό υπερπλουτισμό του υπόλοιπου 1/10, εξακολουθεί να καταστρέφει τον πλανήτη και τις φυσικές του δυνατότητες για να παράγει μια σειρά άχρηστων προϊόντων, συνεχίζει να θερίζει κατά βούληση μεγάλα τμήματα πληθυσμού μέσω της πείνας και των ασθενειών για να μη στερήσει κάτι από τα κέρδη του κεφαλαίου. **Ο παραλογισμός αυτός βασίζεται στις καπιταλιστικές σχέσεις εργασίας. Το ξεπέρασμά του μπορεί να έρθει μέσα από την αυτοοργάνωση και χειραφέτηση του κόσμου της εργασίας.**

Μέσω της Ε.Σ.Ε. φιλοδοξούμε να μεταφέρουμε αυτή τη συζήτηση προς δύο κατευθύνσεις: τόσο προς την κατεύθυνση των ίδιων των εργαζομένων, καλώντας τους να αποσύρουν την εμπιστοσύνη τους από τους φορείς διαμεσολάβησης και να αυτοδιαχειριστούν τις τύχες τους, όσο και προς τους ελευθεριακούς και αντιεξουσιαστές συντρόφους που μέχρι σήμερα ασχολήθηκαν πολύ λιγότερο από όσο θα έπρεπε με το ζήτημα της εργασίας.

Η Ε.Σ.Ε., αν και αναφέρεται σε μια ευρύτατη και αποϊδεολογικοποιημένη ενότητα του συνόλου της τάξης, βρίσκεται σε πολιτική αλληλεγγύη με τις αρχές του αναρχισμού. Είναι για τούτο ακριβώς το λόγο που στεκόμαστε ιδιαίτερα κριτικά απέναντι σε "από τα πάνω" παρεμβάσεις αναρχικών κινήσεων που καλούν την κοινωνία να "καταλάβει" ή να συγκατανεύσει. Για εμάς η αυτοδιεύθυνση δεν είναι η "απλή μέθοδος των τριών" αλλά προϋποθέτει την ισότιμη συμμετοχή των πολλών και η ουσιαστική αναρχική δράση πραγματοποιείται μέσα στην κοινωνία, συνδιαμορφώνοντας τους όρους της κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης.

Η απόπειρα για μια ελευθεριακή συνδικαλιστική παρέμβαση σήμερα έχει να αντιμετωπίσει μια σειρά από επιπρόσθετες δυσκολίες. Τόσο η τεχνολογική ανάπτυξη, όσο και η μορφοποίηση της παραγωγικής δομής που το κεφάλαιο επέλεξε, απομονώνουν ολοένα και περισσότερο τον εργαζόμενο, τόσο από το αντικείμενο της παραγωγής του όσο και από τους συναδέλφους του. Ωστόσο, αυτό που μένει αναλλοίωτο είναι το είδος της καπιταλιστικής και κρατικής κυριαρχίας και το περίγραμμα των απαντήσεων που μπορεί και πρέπει να δοθεί: **εργατική αλληλεγγύη, αυτοοργάνωση των εργαζομένων στους χώρους δουλειάς τους σε κατεύθυνση αντικρατική και αντικαπιταλιστική.** Η απουσία αντίστοιχης παράδοσης στην Ελλάδα είναι ένα ζήτημα, η διεθνής ιστορική εμπειρία ωστόσο είναι ένα άλλο: στην παρισινή Κομμούνα, στην απεργία της Κροστάνδης, στις κολλεκτιβοποιήσεις της Βαρκελώνης, στο γαλλικό Μάη, στην Αργεντινή σήμερα, αποδείχθηκε ξανά και ξανά ότι είναι η επαναστατική δράση των ανεξάρτητων εργατικών οργανώσεων που μπορεί να μεταστρέψει περισσότερο από οτιδήποτε άλλο την κατεύθυνση της ιστορίας και να μεταμορφώσει τους ίδιους τους όρους της ζωής μας.

Οι εργαζόμενοι που δημιουργήσαμε την Ε.Σ.Ε. φιλοδοξούμε μέσα από τις αρχές του αναρχοσυνδικαλισμού να αναδείξουμε αυτήν ακριβώς τη δυναμική της εργατικής αυτοοργάνωσης. Προτείνουμε μια αντιεραρχική, αυτοδιαχειριστική, επαναστατική κι ελευθεριακή αναγέννηση του ταξικού συνδικαλισμού που στην Ελλάδα γνώρισε άνθιση στα πρώτα μεταπολιτευτικά χρόνια και υποχώρησε άδοξα στη συνέχεια, κατατρεγμένος από το κράτος, την εργοδοσία, τα πολιτικά κόμματα και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Υποστηρίζουμε την ανάγκη συγκρότησης μιας Επαναστατικής Συνομοσπονδίας Εργασίας στην κατεύθυνση της επαναστατικής ρήξης με το κεφάλαιο και το κράτος, για την κοινωνική αυτοδιεύθυνση και την ανεξαρτησία του ανθρώπου!

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΑΝΑΡΧΟΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ Ε.Σ.Ε.

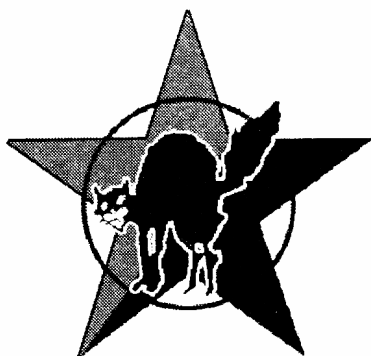
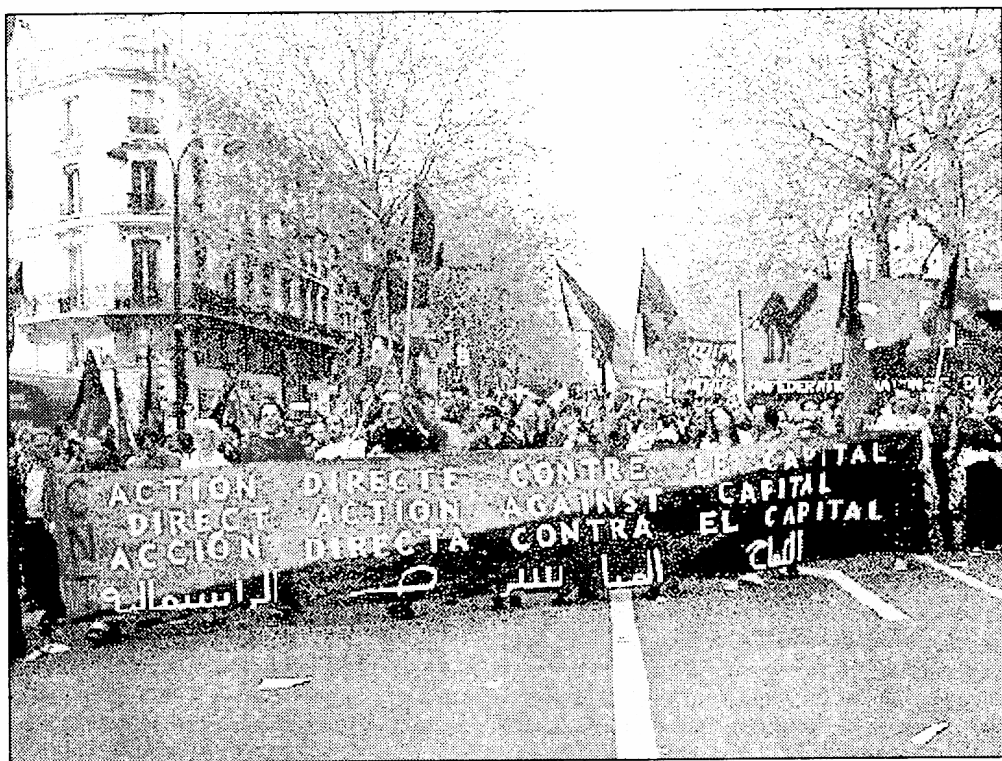
Έπεται από μια μακρά περίοδο ύφεσης που χαρακτήρισε το αναρχοσυνδικαλιστικό κίνημα διεθνώς (μετά την καταστολή της ισπανικής επανάστασης και τον πόλεμο), η τελευταία δεκαετία συννοδεύθηκε από μια μεγάλη άνοδο του ελευθεριακού συνδικαλισμού σε πανευρωπαϊκό επίπεδο. Σήμερα στην Ευρώπη, μια σειρά από μαζικές ελευθεριακές εργατικές συνμοσπονδίες δρουν σε συνδικαλιστικό επίπεδο. Στην Ισπανία η CGT αριθμεί 80.000 περίπου αγωνιστές, η CNT σχεδόν 10.000, η Solidaridad Obrera και η Arogo Moto κάποιες χιλιάδες επίσης. 15.000 αναρχοσυνδικαλιστές εργάτες συσπειρώνει η σουηδική SAC, 7.000 η γαλλική CNT, 3.000 η γερμανική FAU, αρκετές χιλιάδες οι ιταλικές USI και Unicobas. Στη Βρετανία, την Ιρλανδία, την Πορτογαλία, το Βέλγιο, την Ελβετία, τη Βουλγαρία, την Τσεχία αλλά επίσης και στη Σιβηρία, την Αργεντινή, το Μπαγκλαντές, τη Βραζιλία, την Αυστραλία, την Ιαπωνία, τη Χιλή, αναρχοσυνδικαλιστικές συνμοσπονδίες γνωρίζουν μεγαλύτερη ή μικρότερη ανάπτυξη. Οι ιστορικοί Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου (IWW), συνεχίζουν επίσης τη δράση τους στις ΗΠΑ.

Παρόλα αυτά, ετούτη τη στιγμή δεν υπάρχει μια ισχυρή διεθνής αναρχοσυνδικαλιστική οργάνωση. Μετά την κρίση που δημιουργήθηκε κατά τη δεκαετία του 1980 στην ΑΙΤ (Διεθνής Οργάνωση Εργαζομένων) που συσπειρώνει μέχρι τότε το σύνολο σχεδόν των αναρχοσυνδικαλιστικών οργάνωσεων, όσες απόπειρες υπήρξαν για κάτι ανάλογο είτε απέτυχαν, είτε παρέμειναν σε πολύ χαμηλά επίπεδα διεθνούς διασύνδεσης. Σήμερα η ΑΙΤ έχει ουσιαστικά αξιολογή παρουσία μόνο σε μία χώρα (Ισπανία - CNT), ενώ κάποιες άλλες συνμοσπονδίες (CGT, SAC, γαλλική CNT) έχουν συγκροτήσει τη SIL (Διεθνής Ελευθεριακή Αλληλεγγύη) η οποία όμως παραμένει περισσότερο ένα δίκτυο ενημέρωσης παρά μια Διεθνής.

Η ΕΣΕ θεωρεί το διεθνή συντονισμό των αναρχοσυνδικαλιστικών συνδικάτων και οργανώσεων αναγκαίο. Ειδικότερα για την Ελλάδα, όπου η αναρχοσυνδικαλιστική εμπειρία και παράδοση είναι χαμηλή, η ανταλλαγή απόψεων με τους συντρόφους στο εξωτερικό είναι περισσότερο από απαραίτητη. Για τούτο, από την πλευρά μας κάνουμε το μέγιστο δυνατό για την ανάπτυξη των διεθνών μας σχέσεων και επαφών. Αν και η ΕΣΕ στηρίζει κριτικά την προσπάθεια ανανέωσης και επαναμαζικοποίησης του αναρχοσυνδικαλιστικού κινήματος όπως εκφράζεται από τις οργανώσεις που αποτελούν τη SIL, διατηρούμε επαφές και με τις μαζικές συνμοσπονδίες που παραμένουν στην ΑΙΤ. Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τα αναρχοσυνδικαλιστικά συνδικάτα διεθνώς, παραθέτουμε ορισμένες διευθύνσεις στο διαδίκτυο:

www.ils-sil.org	(Solidarite International Libertaire - διεθνής οργάνωση)
www.iwa-ait.com	(Association International des Travailleurs - διεθνής οργάνωση)
www.iww.org	(Industrial Workers of the World - διεθνής οργάνωση)
www.cgt.es	(Confederacion General del Trabajo - Ισπανία)
www.cnt.es	(Confederacion Nacional del Trabajo - Ισπανία)
www.cnt-f.org	(Confederation National de Travail - Γαλλία)
www.fau.org	(Frei Arbeiter Union - Γερμανία)
www.sac.se	(Sveriges Arbetares Centralorganisation - Σουηδία)
www.euc.org/usi-ait	(Unione Syndicale Italiana - Ιταλία)
www.fauch.ch	(Freie ArbeiterInnen Union/ AnarchosyndikalistInnen - Ελβετία)
www.cnt-nca.be	(Confederation National de Travail/Nationale Confederate de Arbeid - Βέλγιο)

**ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΕΝΩΣΗ**

ese_union@yahoo.gr